

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **T.H.P.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2012, č. j. MV-8468-4/SO-2011,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2012, č. j. MV-8468-4/SO-2011, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.826 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, inspektorátu cizinecké policie Domažlice (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 4. 11. 2010, č. j. CPPL-03065-17/CI-2010-4061. Tímto rozhodnutím prvostupňový správní orgán rozhodl o neprodloužení doby platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35

odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k), věty druhé, zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

I. Obsah žaloby a jejího doplnění

Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení, včetně závěrů, k nimž žalovaná dospěla v napadeném rozhodnutí. Žalobce pokládal důvody, které vedly správní orgány k zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, za účelové. Skutečnost, že žalobce v roce 2008 několik měsíců nepodnikal, nelze dle jeho názoru v současné době pokládat za závažnou překážku pobytu na našem území, neboť žalobce od té doby řádně podniká a řádně plní veškeré povinnosti podnikatele vůči všem orgánům státní správy. Žalobce taktéž nesouhlasil se závěry žalované ohledně přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí na život žalobce, když je evidentní, že žije-li někdo po tak dlouhou dobu na území jiného státu, budou dopady spojené s opuštěním území České republiky zcela zásadní a nepřiměřené ve vztahu k závažnosti důvodu, pro který byla žádost žalobce zamítnuta. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 14. 9. 2012, doručeném krajskému soudu dne 17. 9. 2012, žalobce poukázal na skutečnost, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dle názoru správního orgánu v rámci povoleného pobytu neplnil jeho účel, když v období od 1. 4. 2008 do 1. 11. 2008 nebyl evidován jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) u Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“). Tuto skutečnost žalovaná pokládala za dostatečný důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť v ní spatřovala závažnou překážku, která brání dalšímu pobytu žalobce na území, čímž došlo k naplnění zákonného důvodu dle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Žalobce upozornil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vychází primárně z ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie platnost víza, resp. dlouhodobého pobytu, zruší, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobce se domníval, že tyto podmínky je nutno vnímat v jejich pozitivním slova smyslu, tj. jako náležitosti pro udělení víza, resp. dlouhodobého pobytu, které jsou vyjmenovány v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž spisovým materiálem bylo prokázáno, že žalobce všechny tyto podmínky splnil. Žalobce pokládal za nezákonnou právní konstrukci správních orgánů, které využily ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců k aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona, kdy ve prospěch výkladu uváděného žalobcem lze analogicky vycházet z ustanovení § 46a odst. 2 písm. e) zákona.

Avšak i v případě, že by správní orgán byl oprávněn postupovat ve smyslu výše uvedených ustanovení, žalobce poukázal na samotnou dikci § 56 odst. 1 písm. k) zákona, dle kterého důvodem neudělení víza může být skutečnost, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky, nebo je zajištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Vzhledem k tomu, že výše uvedené ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty, je nutno dle názoru žalobce dovodit jednak to, že tyto dvě skutkové podstaty nejsou svým obsahem totožné, ale zejména to, že jejich obsah, resp. intenzita těchto

skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem, je obdobná nebo srovnatelná. Pokud se týká zahraničněpolitických zájmů České republiky, je třeba dovozovat, že tyto vycházejí ze zahraničněpolitické doktríny, k jejímuž definování je zmocněno ministerstvo zahraničních věcí, popř. vláda. Žalobci není známa žádná aktuální a oficiální zahraničněpolitická doktrína, na kterou by správní orgán odkazoval, přičemž je naprosto nepřipustné, aby tuto sám definoval. Z dikce předmětného ustanovení vyplývá, že tyto zájmy musí být nejen jasné definované a přezkoumatelné, ale musí podstatným způsobem přesahovat individuální hledisko cizince a musí být zařazeny do kontextu politických zájmů v rámci mezinárodních vztahů. Uvedené ustanovení tak nemůže a nesmí sloužit správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, či zrušení víz (resp. dlouhodobého pobytu) cizinců. Žalobce uvedl, že tyto obecné teze jsou významné také pro definování jiné závažné překážky pobytu cizince, kterou logicky nemůže být jednání, jehož se měl dopustit žalobce. Žalobce v této souvislosti také upozornil, že logickým výkladem termínu „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit jediný akceptovatelný závěr, a to že taková překážka musí aktuálně existovat a navíc se musí jednat o existující překážku závažnou. Z jednání, kterého se měl žalobce dopustit, pak vyplývá, že tato překážka již zcela evidentně neexistuje vzhledem k tomu, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně žalobce prokazatelně podnikal a plnil veškeré povinnosti z toho vyplývající. Pokud se dále jedná o závažnost uvedené překážky, je třeba ji hodnotit nejenom v souvislosti s intenzitou zahraničněpolitických zájmů České republiky, ale také z vůle zákonodárce vyjádřené ustanovením § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K naplnění tohoto ustanovení dochází v situaci, kdy cizinec neplní účel pobytu, a to v době rozhodování správního orgánu. Pokud tedy cizinec podniká v době rozhodování správního orgánu (a tedy v okamžiku rozhodování správního orgánu v prvním stupni plní účel pobytu), výše uvedené ustanovení aplikovat nelze. Lze tedy shrnout, že dle platných ustanovení zákona o pobytu cizinců nebylo možné žalobci neprodloužit pobyt, neboť ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona to neumožňuje, a vytýkané jednání žalobce nelze hodnotit ani jako jinou závažnou překážku, neboť nedosahuje intenzity závažné překážky, ani není překážkou existující.

Žalobce dále zdůraznil, že ani při interpretaci prezentované správními orgány ovšem nelze dovodit, že by v době předcházející zahájení správního řízení ve smyslu § 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“) nepodnikal. Žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgán se opomněl zabývat logickým a gramatickým výkladem tohoto ustanovení, a pojem podnikání dle § 2 obchodního zákoníku nesprávně vyložil. Pokud by se správní orgán výkladem předmětného ustanovení náležitě zabýval, musel by dospět k závěru, že soustavnost (která je důvodem údajného nepodnikání žalobce) není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Z tohoto hlediska je podnikáním i činnost provozovaná např. v sezóně, nebo v určitých (byť nepravidelných) intervalech. Sám žalobce byl přitom z hlediska zákona považován za podnikatele, neboť byl jako podnikající fyzická osoba evidován ve veřejném seznamu – obchodním rejstříku. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce se aktivně snažil, ihned jak zjistil, že nebylo OSSZ Domažlice oznámeno zahájení samostatné výdělečné činnosti v době od 1. 4. 2008 do 1. 11. 2008, z výše popsanych formálních důvodů svou situaci napravit tím, že dne 16. 9. 2010 žalobce podal OSSZ Domažlice zpětně oznámení o zahájení samostatné výdělečné činnosti, a to od 1. 4. 2008. Žalobce tedy fakticky plnil účel pobytu po celou dobu platnosti jeho pobytového statusu, přičemž jakmile se dozvěděl o formálních nesrovnalostech, neprodleně toto oznámil.

Dospěly-li tedy správní orgány k názoru, že žalobce na území České republiky účel svého pobytu neplnil, byly povinny tento svůj závěr řádně obhájit v podobě přezkoumatelného a řádně odůvodněného rozhodnutí. Pokud tak neučinily, je žalobou napadené rozhodnutí zjevně nepřezkoumatelné. S ohledem na okolnosti daného případu je pak možno postup správních orgánů označit za nezákonný tzv. „neúčelný formalismus“, neboť správní orgány postupovaly s cílem pobyt žalobce zrušit, resp. neprodloužit, ačkoli bylo zřejmé, že žalobce po celou dobu na území České republiky podniká a zákonem stanovené podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání splňuje. V této souvislosti žalobce připomněl konstantní judikaturu Ústavního soudu (srovnej např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/96, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, či sp. zn. III. ÚS 150/99), jakož i relevantní judikaturu správních soudů.

Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je zcela zjevně nepřiměřené co do důvodů, pro které bylo vydáno, a proto setrval na svém návrhu, aby bylo napadené rozhodnutí krajským soudem zrušeno a věc byla žalované vrácena k novému projednání.

II. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě shrnula skutkové okolnosti projednávaného případu a závěry, k nimž v předcházejícím řízení dospěla. Uvedla, že žalobce nebyl v období od 1. 4. 2008 do 1. 11. 2008 evidován jako osoba samostatně výdělečně činná u OSSZ, a tedy bylo prokázáno, že po dobu 7 měsíců neplnil účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že tento hodnotil skutečnost, že žalobce v době povoleného dlouhodobého pobytu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, jako závažnou překážku pobytu cizince na území. Z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu, dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt udělen. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. V posuzovaném případě žalobce neplnil po dobu 7 měsíců účel pobytu, své podnikání následně obnovil. Z tohoto důvodu správní orgán nepostupoval s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale aplikoval ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Žalovaná se ztotožnila s názorem prvostupňového správního orgánu, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případně povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže tedy je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona o pobytu cizinců, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Možnost aplikace zmíněných ustanovení zákona o pobytu cizinců na případy neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení byla potvrzena i judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9

As 80/2011 - 69) a Městského soudu v Praze (viz rozsudek ze dne 28. 2. 2011, č. j. 10 A 218/2010 - 42).

Dle názoru žalované tak správní orgán prvního stupně vycházel při svém rozhodování z dostatečně zjištěných důkazů obsažených ve spisovém materiálu (doložených zejména informací z OSSZ a zpětného oznámení žalobce o zahájení samostatné výdělečné činnosti od 1. 4. 2008, namísto 1. 11. 2008), na jejichž základě vydal rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince žalovaná hodnotila především důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení, dobu dosavadního pobytu cizince na území, účel tohoto pobytu, rodinné poměry účastníka řízení apod. V této souvislosti uvedla, že žalobce je svobodný, bezdětný, nemá sourozence a oba rodiče žijí ve Vietnamu. Z informačního systému cizinců nevyplývalo, že by žalobce měl na území České republiky rodinné vazby, žádné takové vazby neuvedl ani v průběhu správního řízení. Žalobce pobývá na území České republiky za účelem ekonomické aktivity, po část doby pobytu však tento účel neplnil. Z těchto důvodů proto žalovaná nepokládala dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života účastníka řízení za nepřiměřený. Žalovaná proto navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Vyjádření účastníků řízení při ústním jednání

Při jednání žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se z účasti na ústním jednání soudu omluvila.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu a listin provedených k důkazu při ústním jednání krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobci byl na území České republiky povolen pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to nejprve s dobou platnosti od 27. 9. 2007 do 12. 9. 2008. Následně byl žalobci udělen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to s platností od 13. 9. 2008 do 12. 9. 2010. Dne 19. 7. 2010 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti uvedeného povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem k tomu, že žalobce k této žádosti předložil potvrzení o stavu splatných nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti vydané OSSZ v Litoměřicích dne 9. 8. 2010, z něhož vyplynulo, že žalobce vykonává činnost jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 11. 2008, správní orgán prvního stupně si od OSSZ v Domažlicích podáním ze dne 7. 9. 2010, č. j. CPPL-03065/CI-2010-4061, vyžádal poskytnutí informace o průběhu registrací žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné

v evidenci vedené u OSSZ. Z odpovědi na toto dožádání (č. j. 44001/130/9007/BY ze dne 8. 9. 2010) vyplynulo, že žalobce byl jako osoba samostatně výdělečně činná přihlášen na OSSZ Litoměřice od 1. 11. 2008 do 31. 7. 2010 a od 1. 8. 2010 dosud na OSSZ Domažlice. V přiloženém přehledu údajů z registru osob samostatně výdělečně činných bylo uvedeno, že žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dne 1. 4. 2008, žalobce oznámil zahájení činnosti dne 12. 11. 2008 s tím, že činnost byla zahájena dne 1. 11. 2008. Z potvrzení vydaného OSSZ ze dne 20. 9. 2010, č. j. 44001/210/9007/480/2010, dále vyplynulo, že žalobce je evidován jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 4. 2008, což bylo v souladu také s obsahem potvrzení OSSZ Domažlice vydaného dne 5. 10. 2010, č. j. 44001/210/9007/BY, z něhož je patrné, že žalobce je jako osoba samostatně výdělečně činná u OSSZ přihlášen od 1. 4. 2008 dosud. Dále je v potvrzení uvedeno, že dne 16. 9. 2010 žalobce podal zpětně oznámení o zahájení samostatně výdělečné činnosti od 1. 4. 2008 (původně od 1. 11. 2008).

Správní orgán prvního stupně na základě takto zjištěných skutečností vydal dne 4. 11. 2010 pod č. j. CPPL-03065-17/CI-2010-4061, rozhodnutí, kterým žalobci dle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3, v návaznosti na ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k), věty druhé, zákona o pobytu cizinců neprodloužil platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dne 1. 4. 2008 (a k témuž datu byl zapsán v obchodním rejstříku), avšak jako osoba samostatně výdělečně činná zahájil svou činnost až 1. 11. 2008, je nutno tuto skutečnost hodnotit jako závažnou překážku pobytu cizince na území, která brání prodloužení platnosti doby povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem podnikání. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že důvod neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je přiměřený i s přihlédnutím k důsledkům do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce je svobodný, sourozence nemá a oba rodiče bydlí ve Vietnamu.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž připustil, že začal podnikat, resp. provádět samostatnou výdělečnou činnost, s určitým časovým odstupem od doby, kdy mu bylo uděleno živnostenské oprávnění. Tato skutečnost však dle žalobce nemohla představovat natolik závažnou překážku, pro kterou mu nebyla platnost doby povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena. Žalobce pokládal tento důvod za malicherný a měl za to, že mu povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky mělo být prodlouženo.

Žalovaná podané odvolání rozhodnutím ze dne 30. 5. 2012, č. j. MV-8468-4/SO-2011, jako nedůvodné zamítla. Ztotožnila se se závěry prvostupňového správního orgánu, že pokud žalobce nebyl v období od 1. 4. 2008 do 1. 11. 2008 evidován jako OSVČ, neplnil po dobu sedmi měsíců účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Žalovaná se ztotožnila s posouzením správního orgánu prvního stupně, který tuto skutečnost hodnotil jako závažnou překážku pobytu žalobce na území. V této souvislosti shodně jako ve vyjádření k žalobě uvedla, že z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu, dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. V posuzovaném případě žalobce neplnil po dobu 7 měsíců účel pobytu, své podnikání následně obnovil. Z tohoto důvodu správní orgán

nepostupoval s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale aplikoval ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Žalovaná se ztotožnila s názorem prvostupňového správního orgánu, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případně povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže tedy je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona o pobytu cizinců, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Možnost aplikace zmíněných ustanovení zákona o pobytu cizinců na případy neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení byla potvrzena i judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69) a Městského soudu v Praze (viz rozsudek ze dne 28. 2. 2011, č. j. 10 A 218/2010 - 42).

Jde-li o výklad pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, žalovaná připomněla, že se jedná o neurčitý právní pojem, který správnímu orgánu dává možnost správního uvážení. Dále uvedla, že tento pojem je nutno vykládat v kontextu, a to ve vztahu ke svému zařazení do písm. k) citovaného ustanovení, jehož první část předvídá situaci, kdy pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky. S ohledem na své zařazení je dle názoru žalované odvoditelné, že předvídá-li první část daného ustanovení zahraničněpolitický zájem České republiky, tudíž zájem externí, jeho druhá část dopadá na situace veřejného zájmu státu, tedy na situace interní. Překážka pobytu cizince je poté objektivně nastalá situace, resp. skutečnost, která brání pobytu cizince na území, neboť tento pobyt není v souladu s veřejným zájmem a veřejným pořádkem České republiky, resp. se těmito hodnotám přičí. Důvodem pro neudělení pobytového oprávnění je ovšem pouze skutečnost, že správní orgán klasifikuje danou zjištěnou překážku pobytu cizince na území jako závažnou. Právní řád České republiky přitom nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají dle čl. 14 odst. 4 Listiny základní práv a svobod pouze občané České republiky (viz také nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004). Rozpor s veřejným zájmem či pořádkem pak není možno v konkrétním případě vyvážit ani subjektivním zájmem jednotlivce (zde žalobce).

Žalovaná konstatovala, že v daném případě žalobce neplnil účel pobytu, pro který mu bylo toto povolení vydáno, což je ve spisovém materiálu náležitě doloženo informací z Okresní správy sociálního zabezpečení. Uzavřela, že správní orgán prvního stupně tak při vydání rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěných důkazů, které obsahuje spisový materiál, na základě kterých vydal rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce přestal dle sdělení OSSZ Domažlice pro povolení k dlouhodobému pobytu splňovat podmínky.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud rozhodl o věci po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. krajský soud vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci je předmětem řízení prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců). Dle § 35 odst. 3 tohoto zákona platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. V daném případě přitom správní orgán prvního stupně přistoupil ve vztahu k žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona, které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na toto ustanovení pak správní orgán prvního stupně dále aplikoval ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu odst. 1 písm. k) tohoto ustanovení policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Za takovou závažnou překážku pobytu cizince na území správní orgány u žalobce pokládaly skutečnost, že po dobu sedmi měsíců (konkrétně v období od 1. 4. 2008 do 31. 10. 2008) nevykonával samostatnou výdělečnou činnost, neboť nebyl jako osoba samostatně výdělečně činná evidován u příslušné OSSZ, a tedy v době povoleného dlouhodobého pobytu neplnil účel, pro který mu byl tento pobyt povolen.

Předně tedy nelze přisvědčit žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti napadených správních rozhodnutí, neboť v jejich odůvodnění je přezkoumatelným způsobem vyloženo, o jaká zákonná ustanovení (včetně jejich vzájemné návaznosti) správní orgány opřely závěry svých rozhodnutí, a jsou z nich patrná také skutková zjištění, na podkladě kterých správní orgány předmětná zákonná ustanovení na případ žalobce aplikovaly. Ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci se správní orgány dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky, přičemž v rozhodnutí náležitě specifikovaly (především na podkladě zjištění učiněných z informací OSSZ), že tuto závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu žalobce na území. Žalobce ostatně s těmito závěry v podané žalobě dostatečně podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by se žalovaná v napadeném rozhodnutí s podstatnými otázkami vůbec nevypořádala, a její rozhodnutí by tedy bylo vadou nepřezkoumatelnosti stíženo.

Mezi účastníky řízení dále nejsou sporné skutkové otázky projednávané věci, tj. že žalobce v období od 1. 4. 2008 do 31. 10. 2008 nevykonával samostatnou výdělečnou činnost. Sám žalobce v podaném odvolání výslovně uvedl, že začal podnikat, resp. provádět samostatnou výdělečnou činnost, s určitým časovým odstupem od doby, kdy mu bylo uděleno

živnostenské oprávnění. Pokud pak až v doplnění žaloby ze dne 14. 9. 2012, které bylo krajskému soudu doručeno dne 17. 9. 2012, začal žalobce poukazovat na skutečnost, že taktéž období od 1. 4. 2008 do 31. 10. 2008 bylo nutno hodnotit jako výkon samostatné výdělečné činnosti a že i v tomto období bylo nutno žalobce pokládat za podnikatele ve smyslu § 2 obchodního zákoníku z důvodů v tomto doplnění uvedených, je nutno konstatovat, že tento žalobní bod byl uplatněn opožděně.

Žalobní řízení ve správním soudnictví je založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkouvává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2, věty druhé a třetí, s. ř. s. žalobce může v žalobě formulované žalobní body kdykoli za řízení omezit, tzn. určitý žalobní bod vypustit nebo zúžit námitky v něm uvedené; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body však může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podstata citovaných zásad přitom spočívá nejenom v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení, ale také v ochraně ostatních účastníků řízení ve smyslu nastolení určité právní jistoty ohledně vymezení předmětu soudního řízení, kdy po uplynutí zákonem stanovené lhůty je definitivně a najisto určeno, co bude předmětem soudního přezkumu.

V dané věci je z obsahu podané žaloby zřejmé, že žaloba takto formulovanou žalobní námitku co do skutkových a právních důvodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neobsahovala. V této podobě byla žalobcem vznesena až ve zmiňovaném doplnění žaloby, které žalobce učinil s několikaměsíčním odstupem od podání žaloby původní. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobce tuto námitku uplatnil až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, tj. v době, kdy již nebylo možné žalobu o nové žalobní body rozšířit. Zároveň vzhledem k tomu, že uvedenou námitku nelze ani náznakem dovodit z obsahu původního textu žaloby, nelze ji pokládat ani za rozšíření již vzneseného žalobního bodu. Z tohoto důvodu se proto krajský soud nemohl touto námitkou věcně zabývat.

Následně tedy krajský soud posuzoval otázku, zda skutečnost, že žalobce v období od 1. 4. 2008 do 31. 10. 2008 nevykonával samostatnou výdělečnou činnost, je možno hodnotit jako jinou závažnou překážku, která dle § 56 odst. 1 písm. k), ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, brání žalobci jeho pobytu na území.

Žalobce v tomto ohledu mj. zpochybnil zákonnost aplikace ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců [ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k), větou druhou, tohoto zákona], namísto aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona. Byl přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, je nutno tyto podmínky dovozovat především z ustanovení § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které žalobce bezezbytku naplnil, a nikoli z ustanovení § 56 tohoto zákona, které směřuje k ochraně zahraničněpolitických zájmů České republiky.

Krajský soud na tomto místě podotýká, že ačkoli i námitka nesprávné aplikace předmětných zákonných ustanovení byla žalobcem nově vznesena až v doplnění podané

žaloby, krajský soud v tomto případě nemohl odmítnout její věcné vypořádání jako v předchozím případě, neboť při respektování zásady „soud zná právo“ (*iura novit curia*) je soud ve své rozhodovací činnosti vždy povinen z úřední povinnosti (*ex officio*), tj. i bez námitek účastníků řízení, zkoumat, zda správní orgány ve věci aplikovaly správná právní ustanovení, či nikoli.

Jak již bylo uvedeno výše, dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož aplikace se žalobce v dané věci domáhá, policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno. Nejvyšší správní soud přitom již ve svém rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. To byl i případ žalobce, u něhož správní orgány dospěly k závěru, že neplnění účelu pobytu spočívalo v nevykonávání samostatné výdělečné činnosti žalobce v období od 1. 4. 2008 do 31. 10. 2008, tj. v období, které o více než dva roky předcházelo době ukončení platnosti povolení žalobce uděleného do 12. 9. 2010 a okamžiku nově podané žádosti.

Nejvyšší správní soud pak v citovaném rozsudku dále vyslovil, že za této situace přichází v úvahu jediné posouzení žádosti podle § 56 zákona o pobytu cizinců, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvody pro neudělení víza. Namítal-li žalobce v této souvislosti nezákonnost vydaných správních rozhodnutí z důvodu návazné aplikace ustanovení § 56 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona s poukazem na skutečnost, že § 37 odst. 2 písm. b) zákona je možno aplikovat toliko ve spojení s podmínkami plynoucími z ustanovení § 31 zákona, ani takto uplatněné žalobní námitce krajský soud nepřisvědčil.

Je nutno konstatovat, že i k této otázce se již Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své rozhodovací činnosti, a to konkrétně v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, dostupném na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: „[...] ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé naplnění formálních předpokladů pro udělení víza zákonem způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně [...] dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona“.

Je tedy zřejmé, že ve smyslu shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, s nimiž se krajský soud v plném rozsahu ztotožňuje, správní orgány nepochybily, pokud za daného skutkového stavu postupovaly podle § 56 odst. 1 písm. k), v návaznosti na § 37 odst.

2 písm. b) zákona o pobytu cizinců; přičemž žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě objasnila návaznost těchto zákonných ustanovení a jejich vzájemnou provázanost.

Zbývá tedy posouzení důvodnosti žalobních námitek týkajících se samotné aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k), věty druhé, zákona o pobytu cizinců, a tedy přezkoumání zákonnosti závěrů správních orgánů, zda v případě žalobce byly dány podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení, tj. zda jednání žalobce spočívající v nepodnikání v období od 1. 4. 2008 do 31. 10. 2008 ve smyslu tohoto ustanovení skutečně představovalo závažnou překážku jeho pobytu na území České republiky, pro kterou žalobci nemělo být povoleno k pobytu prodlouženo; a dále zda tato závažná překážka musí aktuálně existovat.

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna *jiná závažná překážka pobytu cizince na území*. Jde-li o výklad samotného pojmu *jiná závažná překážka pobytu cizince na území*, krajský soud se na úvod ztotožňuje se závěry žalované vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se v daném případě jedná o neurčitý právní pojem, který je nutno vykládat v kontextu citovaného ustanovení, jehož první část předvídá situaci, kdy pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky. Je tedy dovoditelné, že předvídá-li první část daného ustanovení zahraničněpolitický zájem České republiky, tudíž zájem externí, druhá část tohoto ustanovení dopadá na situace veřejného zájmu státu, tedy na situace interní. Překážka pobytu cizince na území je poté objektivně nastalá situace, resp. skutečnost, která pobytu cizince na území brání, neboť tento pobyt není v souladu s veřejným zájmem a veřejným pořádkem České republiky, resp. se těmito hodnotám přičí. Důvodem pro neudělení (resp. neprodloužení) oprávnění ovšem může být pouze skutečnost, že správní orgány zjištěnou překážku pobytu cizince na území klasifikují jako závažnou, tj. dosahující takové míry intenzity, která pobyt cizince na území vylučuje.

Jde-li o námitku žalobce, že závažná překážka musí aktuálně existovat, krajský soud v této souvislosti opětovně poukazuje na závěry již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, dle kterých lze za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců považovat i neplnění účelu předchozího pobytu. Jak přitom dále z tohoto rozsudku vyplývá, neplnění účelu předchozího pobytu cizince (a tedy závažnou překážku pro neprodloužení pobytu na území) je možno shledat i za situace, kdy v době rozhodování správního orgánu cizinec již podnikatelskou činnost vykonával. Je tedy patrné, že k závěru o naplnění závažné překážky je možno dospět i v situaci, kdy konkrétní jednání, či skutečnosti zakládající tuto překážku, již v době rozhodování správního orgánu pominuly a aktuálně netrvají. V této části proto krajský soud shledal žalobní námitku nedůvodnou.

Krajský soud však přisvědčil argumentům žalobce, pokud jde o posouzení otázky, zda žalobce svým jednáním neplnil účel předchozího uděleného pobytu, a tedy zda jeho jednání skutečně představovalo ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců závažnou překážku pobytu na území.

Žalovaná v této souvislosti v odůvodnění svého rozhodnutí odkazovala na závěry obsažené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, z něhož citovala následující pasáže: „*Plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. [...] Pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení*“.

Nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud shora citované závěry vyslovil na podkladě skutkových zjištění, kdy cizinci byl povolen pobyt za účelem podnikání na období od 20. 6. 2008 do 19. 6. 2010, cizinec však téměř po celou dobu trvání uděleného povolení k pobytu, konkrétně již od 28. 6. 2008 až do 11. 5. 2010, vůbec nepodnikal. Za této situace zde logicky na straně správních orgánů (a následně i soudů) nevznikla jakákoli pochybnost o tom, že cizinec účel povoleného pobytu v jeho průběhu vůbec neplnil. V žádném případě však není možné shora uvedené závěry vztáhnout na případ žalobce, u něhož se jedná o zcela odlišnou skutkovou situaci. Citované závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, tak s ohledem na odlišné skutkové okolnosti na danou věc vůbec nedopadají.

V souzené věci je žalobci neplnění účelu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti v období od 1. 4. 2008 do 31. 10. 2008 vytýkáno v řízení zahájeném na podkladě žádosti žalobce podané dne 19. 7. 2010. V této souvislosti ovšem není bez významu, že předchozí dlouhodobý pobyt, o jehož prodloužení žalobce předmětnou žádostí požádal, byl žalobci udělen již s platností od 13. 9. 2008, tj. povolení k pobytu bylo vydáno právě v období, kdy žalobce neměl až do 31. 10. 2008 podnikatelskou činnost vykonávat. Pokud správní orgán prvního stupně již tehdy (tj. při rozhodování o povolení k pobytu udělenému od 13. 9. 2008) tyto skutečnosti nezjistil a žalobci pobyt za účelem podnikání od 13. 9. 2008 povolil, nelze žalobci až v řízení, které se týká prodloužení takto povoleného pobytu, vytýkat, že podnikatelskou činnost zahájil se sedmiměsíčním zpožděním ode dne vydání oprávnění k podnikatelské činnosti.

Pokud žalobce v době rozhodování správního orgánu prvního stupně prokazatelně (po dobu delší jednoho roku) podnikal a plnil veškeré s tím spojené povinnosti, nepochybně dlouhodobě plnil účel, pro který mu tuto povolení bylo vydáno. Počáteční prodlevu ve faktickém zahájení výkonu podnikatelské činnosti, nadto spadající do počátku období povoleného pobytu, nelze v kontextu další činnosti žalobce, který od té doby nepřetržitě podniká a plní veškeré s tím spojené povinnosti, pokládat za překážku takové intenzity, která by s ohledem na popsané skutkové okolnosti mohla být ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k), věty druhé, zákona o pobytu cizinců pokládána za závažnou překážku, která by bránila pobytu žalobce na území. Krajský soud tak ve shodě s názorem žalobcem hodnotí postup žalované jako neúčelný a nepřiměřený co do důvodů, pro které bylo žalobou napadené správní rozhodnutí vydáno, a v důsledku toho rozhodnutí žalované nemůže obstát.

Namítal-li pak žalobce v závěru žaloby, že taktéž nechápe závěry žalované týkající se přiměřenosti dopadu předmětného rozhodnutí na život žalobce, který dlouhodobě žije v České republice, aniž by bylo patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů žalobce považuje tento závěr žalované za nezákonný, není tato námitka způsobila bližšího přezkoumání. Krajský soud v této souvislosti doplňuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých nezákonností, nýbrž se musí jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Náležitá konkretizace žalobních bodů je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovanou, aby mohla v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce však v případě této námítky požadavku na řádně formulovaný žalobní bod nedostál, neboť žádné konkrétní skutečnosti v žalobě nevznesl.

VI. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který měl ve věci úspěch, má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 4.000 Kč za žalobu (3.000 Kč) a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (1.000 Kč) a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 12.826 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokáta Mgr. Petra Václavka za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za celkem čtyři úkony právní služby: 1/převzetí a příprava zastoupení, 2/ a 3/písemná podání soudu ve věci samé (žaloba a její doplnění ze dne 14. 9. 2012) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve výši 6.300 Kč (3 x 2.100 Kč) a dále 4/účast na jednání soudu dne 23. 10. 2013 dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013, ve výši 3.100 Kč; a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 1.200 Kč (4 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů zvýšena o částku 2.226 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Ke splnění povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. října 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková